

Arrest

nr. 174 910 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten ontwikkelt de verzoekende partij geen middel, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk voorkomt.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 juni 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

3.2 Door zich ter terechtzitting slechts naar de wijsheid te gedragen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten reeds in de beschikking van 9 juni 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, daar waar het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In de beschikking van 9 juni 2016, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, werd met betrekking tot de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het volgende gesteld:

“In de hoofding van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat, in de mate dat de verzoekende partij de schending van het recht op verdediging wenst aan te voeren, zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing voornoemd recht precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk voorkomt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad op het volgende.

In de eerst plaats merkt de Raad op dat, waar de verzoekende partij verwijst naar een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 26 oktober 2015 en 18 januari 2016, naar een bewijs van inschrijving voor een cursus Nederlands bij het Huis van het Nederlands en naar sollicitatiebewijzen die zij ter staving neerlegde, de gemachtigde in de bestreden bijlage 20 uitdrukkelijk aangeeft dat al deze documenten door de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag werden voorgelegd. Vervolgens oordeelt de gemachtigde dat de verzoekende partij "de inschrijving als werknemer niet kan genieten als werknemer" bij gebrek aan actuele tewerkstelling en motiveert hij, onder verwijzing naar artikel 50, § 2, 1° van het vreemdelingenbesluit, dat nergens uit het dossier blijkt dat ze een werkgeversverklaring of een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. De verzoekende partij meent dat dit motief de genomen beslissing geenszins kan dragen, maar zij betwist in haar verzoekschrift de in dit verband gemaakte vaststellingen van de gemachtigde niet, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan. De verzoekende partij betoogt in dit verband dat het begrip tewerkstelling evenwel ruim geïnterpreteerd dient te worden en dat zij in het verleden reeds heeft gewerkt en tal van opleidingen heeft gevolgd, verwijst naar de voormelde ter staving neergelegde stukken, en geeft aan dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij op korte termijn in aanmerking komt voor een tewerkstelling en dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden bij het nemen van zijn beslissing. Er dient echter op gewezen te worden dat dit betoog geen betrekking heeft op het motief van de bestreden bijlage 20 aangaande de actuele tewerkstelling (voor een inschrijving als werknemer) - en zodoende wat dit betreft niet dienstig is -, maar wel op het motief aangaande de inschrijving als werkzoekende. Hierbij stelt de gemachtigde dat de verzoekende partij ook als werkzoekende niet aan de verblijfsvoorwaarden in artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit voldoet en motiveert hij waarom de voorgelegde stukken niet afdoende aantonen dat de verzoekende partij een reële kans op tewerkstelling maakt. Met voormeld betoog, waarbij zij zich beperkt tot ongestaafde beweringen en een verwijzing naar stukken waarmee in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden reeds rekening werd gehouden, kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde ook met betrekking tot de inschrijving als werkzoekende en de reële kans op tewerkstelling "overduidelijk ten onrechte" besloot tot de weigering van de aanvraag van de verzoekende partij tot verblijf van meer dan drie maanden en de motieven "absoluut niet kunnen worden weerhouden" ter staving van de weigering. Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de motivering niet afdoende is en maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Op de motivering aangaande haar minderjarig kind gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, voert zij het in punt 3.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 3.1 weergegeven betoog.

4.2 Door zich ter terechtzitting slechts naar de wijsheid te gedragen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden reeds in de beschikking van 9 juni 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gerichte middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE